

ROKA JUTRANJE LUČI

Jože Udovič

Utihni, glas,
ki vstajaš
iz vrtinca črne megle,
glas, ki spreminjaš
življenje v kamen.

Pod tvojo oblastjo
so moje misli
bile kot prah,
ki se usiplje
iz prhnečega lesa.

Zdaj bo ukrotila tvojo moč
lahka roka
jutranje luči.

V vrhu drevesa
pomladnega
je utrgala mladiko,
ki s svojimi očesi
že išče v topleni zraku
bleščeče lice maja.

In kakor v sanjah
jo je položila
v mojo noč.

Že se mi oglaš
skrit spomin:
Več kakor slutiš,
nosiš v sebi,
v tvoji krvi
je raztopljeno
zrno
neke čiste zvezde.